

ความตกลง

ระหว่าง

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

และ

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์

มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒
ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. ความตกลงนี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามของส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่
 - (ก) ในกรณีประเทศสิงคโปร์
 - ภาษีเงินได้
 - (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีสิงคโปร์")
 - (ข) ในกรณีประเทศไทย
 - ภาษีเงินได้ และ
 - ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
 - (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")
๔. ความตกลงนี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในความตกลงนี้ เป็นการเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษี ที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะได้แจ้งให้กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น
- (ก) คำว่า "ประเทศสิงคโปร์" หมายถึง สาธารณรัฐสิงคโปร์ เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ รวมถึง ดินแดนอาณาเขต น่านน้ำภายใน และทะเลอาณาเขต รวมทั้ง พื้นที่ในทะเลใด ๆ ที่ตั้งอยู่ถัดออกไปจากทะเลอาณาเขต ซึ่งภายใต้กฎหมายสิงคโปร์ และกฎหมายระหว่างประเทศ ได้กำหนดหรืออาจกำหนดในอนาคต ให้เป็นพื้นที่ซึ่งสิงคโปร์อาจใช้สิทธิอธิปไตย หรือเขตอำนาจ ในส่วนที่เกี่ยวกับทะเล พื้นดินท้องทะเล ดินใต้ผิวและทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้น ๆ ได้
- (ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ดินแดนของราชอาณาจักรไทยรวมถึงน่านน้ำภายในของ ราชอาณาจักรไทย ทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย และพื้นที่ทางทะเลใด ๆ ซึ่งราชอาณาจักรไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือเขตอำนาจตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง สิงคโปร์หรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท และคณะบุคคลอื่นใด รวมถึงหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยทางภาษีภายใต้กฎหมายภาษีอากรที่บังคับใช้ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
- (จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคล หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ ในทางภาษี
- (ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายความว่า ตามลำดับว่า วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ช) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้น เมื่อเรือหรืออากาศยานได้มีการดำเนินงานระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น
- (ซ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง
- (๑) ในกรณีของประเทศสิงคโปร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
- (๒) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
- (ณ) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีสิงคโปร์ หรือภาษีไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ญ) คำว่า "คนชาติ" ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หมายถึง

- (๑) บุคคลธรรมดาใด ๆ ซึ่งเป็นคนชาติหรือมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญานั้น และ
- (๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคมใด ๆ หรือหน่วยอื่นใด ที่ได้รับสถานภาพเช่นว่านั้น ตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

๒. ในการใช้บังคับบทบัญญัติของความตกลงในเวลาใด ๆ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้ในความตกลงนี้ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมีอยู่ในขณะนั้นตามกฎหมายของรัฐนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของการเก็บภาษีที่ความตกลงนี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ความหมายใด ๆ ภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐนั้น จะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความภายใต้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น มีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่ก่อตั้ง สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และรวมถึงรัฐนั้นและส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายใด ๆ ของรัฐนั้น
๒. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้
 - (ก) ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
 - (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญหรือ ถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐใดรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
 - (ค) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่า บุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ
 - (ง) ในกรณีอื่นใด เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแก้ไขปัญหา โดยความตกลงร่วมกัน
๓. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขปัญหา โดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

- ๑ เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะให้รวมถึง
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ และ
 - (ช) คลังสินค้า ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น
๓. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" รวมถึง
 - (ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบ หรือกิจกรรมตรวจสอบคุมที่เกี่ยวเนื่องกับโครงการดังกล่าว ซึ่งที่ตั้ง โครงการ หรือกิจกรรมนั้นดำรงอยู่เป็นเวลายาวนานกว่าสิบสองเดือน
 - (ข) การให้บริการรวมถึงบริการให้คำปรึกษาโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผ่านลูกจ้างหรือบุคลากรอื่นที่ได้รับการว่าจ้างโดยวิสาหกิจนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว ทั้งนี้ กิจกรรมในลักษณะนั้นต้องดำเนินติดต่อกันสำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องเนื่องภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ
๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง
 - (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
 - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบ

- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการแปรรูปโดยอีกวิสาหกิจหนึ่ง
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่นซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
- (ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) ของวรรคนี้นรวมกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ

๕. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๖ ของข้อนี้ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมใด ๆ ที่บุคคลนั้นกระทำเพื่อวิสาหกิจนั้น ถ้าบุคคลเช่นนั้น

- (ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญา ในนามของวิสาหกิจ เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลเช่นนั้น จำกัดไว้ตามที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ๔ ซึ่งถ้าได้มีการกระทำผ่านสถานธุรกิจประจำ จะไม่ถือว่าสถานธุรกิจประจำนี้เป็นสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น หรือ
- (ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า ที่บุคคลนั้นดำเนินการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าในนามของวิสาหกิจ อยู่เป็นประจำ

๖. วิสาหกิจจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจ ดำเนินธุรกิจของรัฐหนึ่งนั้น ผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ หากบุคคลเช่นนั้น ได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของ ตัวแทนเช่นนั้น ได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามของวิสาหกิจนั้น และได้มีการวางหรือตั้ง บังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจนั้นกับตัวแทนในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์และการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ บุคคลเช่นนี้จะไม่ถือเป็นตัวแทนที่มี สถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

๗. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรือถูกควบคุม โดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็น สถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนี้มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่าง ๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัว เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร้ แหล่งแร้ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือและอากาศยาน ไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้ อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗
กำไรธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจตามที่กล่าวข้างต้น กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรเท่านั้น
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยสิ้นเชิงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายทั้งหมด รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ซึ่งพึงหักได้ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอิสระ ตราบเท่าที่ค่าใช้จ่ายดังกล่าวได้จัดสรรอย่างสมเหตุสมผลให้กับสถานประกอบการถาวรนั้น ไม่ว่าค่าใช้จ่ายนั้นจะมีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
๔. ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีข้อมูลในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรไม่เพียงพอ บทบัญญัติใด ๆ ในข้อนี้ก็จะไม่มีผลกระทบถึงการใช้กฎหมายใด ๆ ของรัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดภาระในการเสียภาษีอากรของบุคคล โดยที่กฎหมายนั้นจะสามารถใช้ควบคู่ไปกับหลักการของบทบัญญัติในข้อนี้ตราบเท่าที่ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ภาษีอากร มีอยู่
๕. มิให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
๖. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อน ๆ กำไรที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรจะถูกกำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๗. ในกรณีที่กำไรรวมถึงรายการต่าง ๆ ของเงินได้ ซึ่งบัญญัติไว้ต่างหากในข้ออื่น ๆ แห่งความตกลงนี้ ในกรณีนั้นบทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นจะไม่ถูกกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและอากาศยาน

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญานั้น
๒. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมกลุ่มในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย
๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ เงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ รวมถึง
 - (ก) เงินได้หรือกำไรจากการเช่าเรือหรืออากาศยาน โดยไม่มีลูกเรือ และ
 - (ข) เงินได้หรือกำไรจากการใช้ เก็บรักษาหรือเช่าตู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วงและอุปกรณ์เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งตู้สินค้า) ที่ใช้เพื่อการขนส่งสิ่งของหรือสินค้าทั้งนี้ การเช่าเช่นนั้น หรือการใช้ เก็บรักษาหรือเช่าเช่นนั้น เกี่ยวข้องโดยตรงกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีนี้ที่

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วม ทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในกรณีใดกรณีหนึ่งได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเก็บภาษีจากกำไรของวิสาหกิจของรัฐนั้นซึ่งได้รวมกำไรของ วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ได้ถูกเรียกเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นแล้ว และกำไรที่รวม เข้าไปนั้นเป็นกำไรซึ่งควรจะเป็นของวิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น ระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่ควรจะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องปรับปรุง จำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึง บทบัญญัติอื่น ๆ แห่งความตกลงนี้ด้วยตามควร และหากจำเป็น ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำ สัญญาทั้งสองรัฐปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐
เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น
ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป
๓. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน หรือสิทธิใบหุ้น โดยไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่สิทธิเรียกร้องในหนี้ อันมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัท อันมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากหุ้น ตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้น เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจํา นั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี
๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้น จะประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ข้อ ๑๐ ก

การจำหน่ายกำไรของสาขา

๑. ไม่มีข้อความใด ๆ ในความตกลงนี้ ที่จะมีความหมายเป็นการห้ามมิให้ประเทศไทยเก็บภาษีจากการจำหน่ายกำไรออกจากประเทศไทย ทั้งนี้ตาม มาตรา ๗๐ ตรี แห่งประมวลรัษฎากร
๒. อย่างไรก็ตาม อัตราภาษีของการจำหน่ายกำไรเช่นนั้น จะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินทั้งหมด

ข้อ ๑๑
ดอกเบ๊ยะ

๑. ดอกเบ๊ยะที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบ๊ยะเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบ๊ยะนั้นเกิดขึ้นและ เป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบ๊ยะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบ๊ยะทั้งสิ้น ถ้าเป็นผลประโยชน์ที่ได้รับโดยสถาบันการเงิน หรือบริษัทประกันภัยใด ๆ
 - (ข) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบ๊ยะทั้งสิ้น ถ้าเป็นผลประโยชน์ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และได้ชำระเกี่ยวกับหนี้สินที่เกิดขึ้นจากผลของสินเชื่อทางการค้า โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่ออุปกรณ์ สินค้า หรือบริการใดๆ เว้นแต่ เป็นกรณีที่มีการขายระหว่างบุคคลนั้น มิได้ปฏิบัติต่อกันตามการค้าปกติ และ
 - (ค) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบ๊ยะทั้งสิ้นในกรณีอื่น ๆ
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อนี้ ดอกเบ๊ยะที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่าย ให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีจากรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก
๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค ๓ คำว่า "รัฐบาล" หมายถึง
 - (ก) ในกรณีของประเทศสิงคโปร์ หมายถึง รัฐบาลแห่งประเทศสิงคโปร์ และให้รวมถึง
 - (๑) ธนาคารกลางสิงคโปร์
 - (๒) บริษัทเพื่อการลงทุนของรัฐบาลสิงคโปร์จำกัด
 - (๓) องค์การตามกฎหมาย และ
 - (๔) สถาบันใด ๆ ที่มีทุนทั้งหมดหรือส่วนใหญ่ เป็นของรัฐบาลแห่งประเทศสิงคโปร์ ตามที่ อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ
 - (ข) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และให้รวมถึง
 - (๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - (๒) ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย
 - (๓) สถาบันต่าง ๆ ซึ่งมีทุนทั้งหมดหรือส่วนใหญ่ เป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

๕. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิด ไม่ว่าจะมีส่วนประกัน จำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จาก หลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มิได้มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น เบี้ยปรับสำหรับการชำระที่เกินกำหนดเวลา จะไม่ถือว่าเป็นดอกเบี้ยตามความประสงค์ของข้อนี้

๖. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่าน สถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่ จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณี เช่นว่านี้ ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๗. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้อง จ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้น จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๘. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่าง บุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุ แห่ง การจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์หากไม่มีความพันธึเช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดย คำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและ เป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในค่าสิทธินั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือ สิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์ใด ๆ รวมทั้งฟิล์ม ภาพยนตร์หรือฟิล์มหรือเทป ที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือทางโทรทัศน์

(ข) ร้อยละ ๘ เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือ หุ่นจำลอง แผนผัง สูตรหรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ ทางอุตสาหกรรม ทางพาณิชย์ หรือวิทยาศาสตร์ และ

(ค) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนค่าสิทธิอื่น ๆ

๓. คำว่า "ค่าสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ซึ่งลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์ม หรือเทป ที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือทางโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือ หุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ ทางอุตสาหกรรม ทางพาณิชย์กรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ ทางอุตสาหกรรม ทางพาณิชย์กรรม หรือทางวิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในค่าสิทธิเป็น ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าสิทธินั้น เกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระใน รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่ เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐาน ประกอบการประจํา นั้น ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธิที่เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้น ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธินั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับจากการจำหน่ายหุ้น นอกเหนือจากหุ้นที่ถูกจำหน่ายในตลาดหลักทรัพย์ที่เป็นที่ยอมรับ ที่มีมูลค่าอย่างน้อยสามในสี่ของมูลค่าหุ้น ไม่ว่าโดยตรงหรือทางอ้อมจากอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๔. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยาน เช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใด ๆ นอกเหนือจากที่ได้กล่าวไว้ในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพ หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ เงินได้ เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ก) ถ้าผู้นั้น มีฐานประกอบการประจำโดยปกติ อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีเช่นว่านั้น เงินได้เฉพาะที่พึงถือว่าเป็นของฐาน ประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) ถ้าผู้นั้น อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลา รวมกันถึง หรือมากกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ ในกรณีเช่นว่านั้น เงินได้เฉพาะ ที่ผู้นั้น ได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้ง กิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖ ๑๘ และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้น ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับเงินอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วันภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน ที่กระทำในเรือหรืออากาศยาน ที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับ อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้นด้วย

ข้อ ๑๖

คำปวยการของกรรมการ

คำปวยการของกรรมการและการจ่ายเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัท ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ ในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬา มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้มีการกระทำ
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ มิให้ใช้บังคับกับเงินได้อันได้รับ เนื่องจากการกระทำกิจกรรมต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งของนักแสดงหรือนักกีฬา หากการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นได้รับการอุดหนุนทั้งหมดหรือส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะ ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น ในกรณีเช่นว่านั้น เงินได้ดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งนักแสดงและนักกีฬามีถิ่นที่อยู่เท่านั้น

ข้อ ๑๘
เงินบำนาญ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๙ เงินบำนาญ และค่าตอบแทนอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง สำหรับการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ เงินบำนาญ และเงินได้อื่นที่จ่ายตามโครงการสาธารณะ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

๑. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนที่คล้ายคลึงกัน นอกเหนือจากเงินบำนาญ ที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่อรัฐนั้น หรือส่วนราชการ องค์การบริหาร หรือองค์กรนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการให้บริการเกิดขึ้นในรัฐนั้น และ บุคคลธรรมดาผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

(๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

๒. (ก) เงินบำนาญใด ๆ ที่จ่ายโดย หรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่อรัฐนั้น หรือส่วนราชการ องค์การบริหาร หรือองค์กรนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีเฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕ ๑๖ ๑๗ และ ๑๘ จะใช้บังคับกับเงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน และเงินบำนาญ ที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ ๒๐
นักศึกษา

การจ่ายเงินซึ่งนักศึกษาหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งอยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือการอบรม ได้รับเพื่อวัตถุประสงค์ในการครองชีพ การศึกษาหรือการฝึกอบรม จะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐนั้นถ้าการจ่ายเงินเช่นนั้นเกิดขึ้น จากแหล่งภายนอกรัฐนั้น

ข้อ ๒๑
เงินได้อื่น ๆ

บรรดารายการเงินได้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อน ๆ ของความตกลงนี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น

ข้อ ๒๒

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

การเก็บภาษีซ้อนจะได้รับการจัดดังนี้

(ก) กรณีประเทศสิงคโปร์

ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์ ได้รับเงินได้จากประเทศไทย ตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยและภายใต้บังคับกฎหมายของประเทศสิงคโปร์ในส่วนที่เกี่ยวกับการยอมให้ถือเครดิตต่อภาษีสิงคโปร์ของภาษีที่พึงชำระในประเทศอื่น ๆ นอกเหนือจากประเทศสิงคโปร์ ประเทศสิงคโปร์ จะยอมให้นำภาษีไทยที่ได้ชำระไว้ ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยการหักไว้มาเป็นเครดิตต่อภาษีสิงคโปร์ที่พึงชำระจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ผู้นั้น ในกรณีที่เงินได้เช่นนั้น เป็นเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งเป็นบริษัทที่เป็นเจ้าของโดยตรงหรือทางอ้อมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ของทุนเรือนหุ้นของบริษัทที่กล่าวถึงบริษัทแรก การเครดิตนั้น จะต้องนำเอาภาษีไทยที่ได้ชำระโดยบริษัทนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นมาพิจารณาด้วย

(ข) กรณีประเทศไทย

ภาษีสิงคโปร์ที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้รับจากประเทศสิงคโปร์ จะยอมให้เป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่พึงชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยซึ่งได้คำนวณไว้ก่อนที่จะได้รับเครดิต ซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม กรณีที่เงินได้เช่นนั้น เป็นเงินปันผลซึ่งจ่ายโดยบริษัทที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์ ให้แก่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และเป็นเจ้าของหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕ ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนของบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้น ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีเงินได้เช่นนั้นให้ แต่ในการคำนวณภาษีจากเงินได้ ส่วนที่เหลือของบุคคลนั้น อาจให้อัตราภาษีซึ่งควรจะใช้ได้ ถ้าเงินได้ที่ได้รับยกเว้นนั้น ไม่เคยได้รับการยกเว้นมาก่อน

ข้อ ๒๓

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการมีถิ่นที่อยู่ ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
๒. ภาษีเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
๓. ไม่มีความใดในข้อนี้ที่จะแปลความอันเป็นการผูกพันต่อรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ที่จะให้
 - (ก) ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หักค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระ และการหักลดใด ๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษี ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นได้ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน หรือ
 - (ข) คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หักค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระ และการหักลดใด ๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษี ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นได้ให้แก่คนชาติของตน ซึ่งมีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น หรือแก่บุคคลอื่นเช่นว่านั้น ตามที่ได้ถูกกำหนดไว้ในกฎหมายภาษีของรัฐนั้น
๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งมีทุนที่เป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมบางส่วนหรือทั้งหมด ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในคนเดียวหรือหลายคนในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
๕. กรณีรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้การส่งเสริมทางภาษีแก่คนชาติของตน โดยมุ่งหมายที่จะส่งเสริมพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม ตามนโยบายและวาระแห่งชาติ จะไม่ถูกแปลความเป็นการเลือกปฏิบัติภายใต้ข้อนี้
๖. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของความตกลงนี้

ข้อ ๒๔

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่บุคคลหนึ่งพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยไม่คำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือยื่นต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นคนชาติ ถ้าเรื่องราวของบุคคลผู้นั้นอยู่ภายใต้วรรค ๑ ของข้อ ๒๓ คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในสามปีนับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำอันมีผลให้การเสียภาษีไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษี อันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้ ความตกลงใด ๆ ที่สามารถตกลงได้แล้ว ให้ใช้บังคับได้โดยไม่คำนึงถึงอายุความตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐได้กำหนดไว้
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยาก หรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับความตกลงนี้โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีที่มีได้บัญญัติไว้ในความตกลงนี้ด้วย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ

ข้อ ๒๕

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศที่เล็งเห็นได้ว่าเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ หรือเกี่ยวข้องกับการบริหาร หรือการบังคับใช้กฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องกับทุกประเภทชนิดภาษีที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐหรือส่วนราชการหรือองค์การส่วนท้องถิ่นของทั้งสองรัฐ ตราบเท่าที่ภาษีตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับความตกลงนี้ การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศจะไม่ถูกจำกัด โดยข้อ ๑ และข้อ ๒
๒. ข้อสนเทศใด ๆ ที่ได้รับภายใต้วรรค ๑ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็น ความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับใช้ หรือการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้อง การพิจารณาอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อ้างถึงในวรรค ๑ ที่ครอบคลุมโดยความตกลงนี้หรือผู้ควบคุมที่กล่าวข้างต้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นนั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นนั้นดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาลหรือในการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
๓. ไม่มีกรณีใด ที่จะแปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้ต้อง
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือความลับทางวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยดังกล่าวจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของสาธารณชน)
๔. ถ้ารัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งขอข้อสนเทศภายใต้บทบัญญัติของข้อนี้ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะใช้มาตรการของตนเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสนเทศที่ขอมาแม้ว่าอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่ต้องการข้อสนเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษีของตน พันธกรณีข้างต้นนี้ขึ้นกับข้อจำกัดของวรรค ๓ แต่ไม่มีกรณีใดที่จะแปลความข้อจำกัดดังกล่าว เป็นการยอมให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งปฏิเสธการให้ข้อสนเทศเพียงเหตุผลว่าการจัดหาข้อสนเทศไม่ได้เป็นไปได้ประโยชน์ภายในของรัฐนั้น

๕. ไม่มีกรณีใดที่จะแปลความบทบัญญัติของวรรค ๓ เป็นการยอมให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ปฏิเสธการให้ข้อสนเทศเพียงเหตุผลว่าข้อสนเทศนั้นเป็นของธนาคาร สถาบันการเงินอื่นๆ ตัวแทน หรือบุคคลอื่นที่กระทำการในบริษัทตัวแทน หรือในฐานะผู้รับมอบหมาย หรือเพียงเหตุผลว่า ข้อสนเทศนั้นเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์จากความเป็นเจ้าของของบุคคลหนึ่ง

ข้อ ๒๖

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของ
ผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตาม
บทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๗
การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบ ว่าได้ดำเนินการโดยสมบูรณ์ตามขั้นตอนที่กฎหมายของรัฐนั้นได้กำหนดไว้เพื่อให้ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้

๒. ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ในวันที่มีการแจ้งครั้งหลัง และบทบัญญัตินี้จะมีผล

(ก) ในประเทศสิงคโปร์

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่มีหน้าที่จะต้องจ่าย ถือว่า ได้จ่าย หรือได้จ่าย (แล้วแต่กรณีใดจะถึงก่อน) ในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม ของปี ปฏิทินถัดจากปีที่มีความตกลงนี้มีผลบังคับใช้

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่ได้เรียกเก็บ (นอกเหนือจากภาษีหัก ณ ที่จ่าย) สำหรับปีการ ประเมินปีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม ในปีที่สองของปีปฏิทินถัด จากปีที่มีความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ และ

(๓) ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อ ๒๕ (การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ) สำหรับการขอข้อสนเทศทาง ภาษีที่ได้กระทำในหรือหลังวันที่บังคับใช้ เกี่ยวเนื่องกับปีภาษีที่เริ่มต้นในหรือหลัง วันที่ ๑ มกราคม ของปีปฏิทินถัดจากปีที่มีความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ หรือในกรณีที่ไม่มี ปีภาษี สำหรับการเก็บภาษีทั้งหมดที่เกิดขึ้นในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม ของปี ปฏิทินถัดจากปีที่มีความตกลงนี้มีผลบังคับใช้

(ข) ในประเทศไทย

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังวันแรก ของเดือนมกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีความตกลงนี้มีผลบังคับใช้

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ ที่เก็บจากเงินได้ สำหรับภาษีเช่นว่านั้นที่ได้เรียกเก็บในปี ภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคม ในปี ปฏิทินถัดจากปีที่มีความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ และ

(๓) ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อ ๒๕ (การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ) สำหรับการขอข้อสนเทศทางภาษี ที่ได้กระทำในหรือหลังจากวันที่บังคับใช้ เกี่ยวเนื่องกับปีภาษีที่เริ่มต้นในหรือหลัง วันที่ ๑ มกราคม ของปีปฏิทินถัดจากปีที่มีความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ หรือในกรณีที่ไม่มี ปีภาษี สำหรับการเก็บภาษีทั้งหมดที่เกิดขึ้นในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม ของปีปฏิทิน ถัดจากปีที่มีความตกลงนี้มีผลบังคับใช้

๓. อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์เพื่อการเว้น
การเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ที่ได้ลงนาม
เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๘ จะเลิกมีผลใช้บังคับนับตั้งแต่วันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับในส่วนที่
เกี่ยวกับภาษีที่ความตกลงนี้ใช้บังคับ ตามบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อนี้

ข้อ ๒๘
การเลิกใช้

ความตกลงนี้จะยังคงมีผลใช้บังคับ จนกว่าจะมีการยกเลิกโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจยกเลิกการใช้ความตกลง โดยแจ้งล่วงหน้าผ่านช่องทางการทูตอย่างน้อยหกเดือน ก่อนวันสุดท้ายของปีปฏิทินใด ๆ ภายหลังจากห้าปีถัดจากปีที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ในกรณีเช่นว่านี้ ความตกลงเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

(ก) ในประเทศสิงคโปร์

- (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่มีหน้าที่จะต้องจ่าย ถือว่า ได้จ่าย หรือได้จ่าย (แล้วแต่กรณีใดจะถึงก่อน) หลังจากวันสุดท้ายของปีปฏิทินนั้นที่มีการแจ้งยกเลิก
- (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่ได้เรียกเก็บ (นอกเหนือจากภาษีหัก ณ ที่จ่าย) สำหรับปี การประเมินปีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันที่ ๑ มกราคม ในปีที่สองของปีปฏิทินถัด จากปีที่มีการแจ้งยกเลิก และ
- (๓) ในกรณีอื่น ๆ รวมถึงการร้องขอที่ได้กระทำภายใต้ข้อ ๒๕ (การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ) หลังจากวันสุดท้ายของปีปฏิทินนั้นที่ได้มีการแจ้งยกเลิก

(ข) ในประเทศไทย

- (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังวันแรก ของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งยกเลิก
- (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ ที่เก็บจากเงินได้ สำหรับภาษีเช่นว่านั้นที่ได้เรียกเก็บ ในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งยกเลิก และ
- (๓) ในกรณีอื่น ๆ รวมถึงการร้องขอที่ได้กระทำภายใต้ข้อ ๒๕ (การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ) หลังจากวันสุดท้ายของปีปฏิทินนั้นที่ได้มีการแจ้งยกเลิก

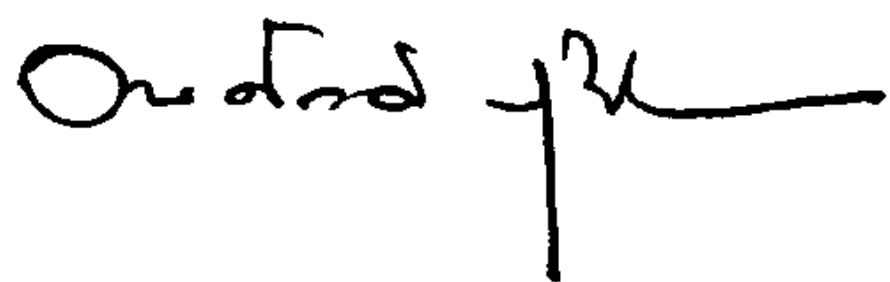
เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาล
แต่ละรัฐได้ลงนามในความตกลงนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ที่ สิงคโปร์ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน คริสตศักราช สองพันสิบห้า
เป็นภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ต้นฉบับทั้งสองฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน กรณีที่มีความ
แตกต่างในการตีความให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์

พลเอก

(ธนะศักดิ์ ปฏิมาประกร)

รองนายกรัฐมนตรี

และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(เค ชันมูกัม)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกฎหมาย